

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Jako Bludný
Holandaň*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelství@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-370-0

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesé žádnou odpovědnost.

Prolog

Srpnový večer

Temně rudá škodovka se řítila pobřežní dálnicí severní Francie jako přízrak z pekla. Řidič zcela zjevně odhodil stranou jakoukoliv opatrnost – slabší vozy nechával daleko za sebou, hazardní jízdou odsuzoval do role statistů i automobily stejné výkonnosti a každou chvíli vybídl k souboji i stroje mnohem silnější. Uvážliví otcové rodin, kteří tudy projížděli do míst, kde chtěli strávit s rodinami pokojnou dovolenou, se šílenému řidiči snažili klidit z cesty. Když je temně rudý přízrak minul, jenom nevěřičně zakroutili hlavami, ulevili si kletbou v některém z mnoha jazyků, jimiž tudy táhnoucí prázdninovní nomádi hovořili, a snažili se na nepříjemný zážitek co nejrychleji zapomenout.

Někde v koutku myslí si Pavel uvědomoval, že se chová jako blázen. Jako naprostý, ztřeštěný, smyslů zbavený a nezodpovědný blázen. Jeho známí by ho v tuto chvíli nejspíš nepoznávali. Normálně se o něm totiž vždycky říkalo, že kdyby snad za jeho života nastal konec světa, vyšel by na ulici čekat na troubení k poslednímu soudu až poté, co by byl pečlivě zamkl na dva západy a zkontroloval, jestli je vypnutý plyn a všude zhasnuto. Teď z něj byl ale člověk zcela jiný. Pravidelnou tvář mu křivil jakýsi vzteklý škleb a jindy klidné a uvážlivé pohyby nahradila křeč, šhubající mu všemi končetinami.

„Nechceš, nechej tak...“ mumlal si pro sebe. „Všech deset bys mohla oblíznout...“

Škodovka se zběsilou myškou pokusila vklínit do prostoru, který se náhle objevil před černým citroěnem, obě vozidla se minula snad jenom o pár milimetrů.

„Zabít se kvůli tobě nenechám,“ zabručel Pavel a trochu snížil rychlost. Díky právě prožitému nebezpečí se v rudém vzteku, v němž se až doposud utápěl, objevila malá trhlinka racionality.

„Už toho budu muset nechat,“ povzdechl si a začal se rozhlížet kolem sebe. Projížděl právě vesničkou Conchille-Temple, napravo svítila světla nádraží, nalevo se líně převalovalo moře. Do chvíle, než by mohl opustit Francii – a to v tu chvíli bylo jeho nejtoužebnějším přáním – chybělo ještě pěkných pár desítek kilometrů. A i potom měla jeho cesta ve skutečnosti teprve začínat.

„No, pokud by mně šlo jenom o to, zabít se,“ ušklíbl se, „budu k tomu mít ještě dost a dost příležitostí. Mysli, Pavlíku, chováš se jako idiot.“

Škodovka ještě více zpomalila, potom jakoby neochotně zamířila k odstavnému pruhu, kde zůstala stát.

Pavel se natáhl dozadu a podal si podrobnou automapu Francie.

„Hm, takže kempy u Quendu už jsem minul,“ povzdechl si, když pohlédl na šest červených značek stanů, k nimž směřovala odbočka, již před pár minutami nechal za sebou. „Další kemp je tady, ve Vertonu.“ Pokusil se název vesnice vyslovit tak, aby co nejvíce parodoval francouzštinu, jazyk, kvůli němuž se mu, jak byl přesvědčen, zhroutil svět. Znělo to jako „ve Verrrrtóónu“. „Mám ale vůbec náladu na to, abych se s těmi žabožrouty o něčem dohadoval a ještě jim za to platil? Ne, radši se na to vykašlu.“

Prstem dále sledoval cestu na mapě.

„A co tohle... Když dojedu až do Boulogne, budu mít nalevo ‚Šedivý frňák‘, kde by se to dalo na pár hodin odstavit, abych si zdříml.“

Již se uklidnil natolik, že si uvědomoval, jak dětinské je vymýšlet další a další urážky na adresu Francie infantilním překládáním názvu Cap Gris-Nez jako „Šedivý frňák“, ale pomoci si prostě pořád ještě nemohl. Jako by těch pětatřicet let, po něž se choval rozumně a důstojně, potřeboval nyní co nejvíce zatlačit do pozadí. Sám se nad sebou znechuceně ušklíbl. „Už by to opravdu stačilo,“ povzdechl si. „Snad mně to nezůstane, to bych se sebou totiž vážně nevydržel.“

Po dalších čtyřiceti minutách měl Boulogne – neopomněl si pro sebe opět zparodovat název města a polohlasně řekl „Bullón sůrrr mérrr“ – za sebou a v městečku Marquise odbočil směrem k pobřeží. Dobře si uvědomoval, že cesty zde mohou nečekaně končit příkrým srázem do moře, takže jel pomalu a opatrně. Konečně se mu podařilo najít vesničku, ani nezjišťoval, jak se jmenuje, kde na parkovišti u jakési hospody zastavil.

Vystoupil, aby si protáhl nohy, a zamyslel se. Docela by něco snědl a koupil si pítí. „Ještě jednou to s nimi budu muset vydržet,“ zavrčel a přesvědčil se, že má v kapse doklady a peníze. „Snad už to bude naposledy, a jestli mě někdo ještě někdy ve Francii uvidí, tak ať se propadnu.“

Z oken restaurace se svítilo a linuly se odtud zvuky hudby. Když ale Pavel došel ke vstupním dveřím, zarazil se. Na skle totiž byl nedbale přilípnutý kousek papíru s nápisem FERMÉ.

„To má být jako co?“ zeptal se sám sebe polohlasem a pooděšel kousek na stranu, aby mohl nahlédnout oknem dovnitř. Chvilí mu trvalo, než jeho zrak pronikl zakouřeným prostorem. Místnost byla plná lidí. Mužů v černých oblecích a žen ve svátečních šatech. Stoly byly sražený do dlouhé tabule a na jejím konci Pavel zahlédl jakéhosi vyplašeného mladíka se zarudlou tvář a bledou dívku v bílých šatech.

„To snad není možné,“ zavrčel. „Ze všech vesnic, co jich tu je, jsem si musel vybrat zrovna tu, kde je v jediné hospodě

zavřeno, protože se jeden místní Tonda zrovna dneska rozhodl oženit se nějakou zdejší Nanynkou!“

Chvilí uvažoval o tom, že se přece jenom pokusí vniknout dovnitř, pak ale znechuceně mávl rukou. „Nemám náladu na vůbec žádné Francouze, a na Francouze, kteří se žení a vdávají, tuplem ne! Snad to do rána nějak vydržím.“

Vrazil ruce do kapes a zamířil dál po cestě směrem, kde tušil útesy a moře. Noc již svými temnými křídly zahalila celou krajinu, takže jakmile se ocitl za zákrutem cesty, kam nedosahovalo světlo z restaurace, cítil se zcela osaměle.

„Proč?“ povzdechl si. „Proč to muselo skončit zrovna takhle? Vždyť to snad nebyla tak špatná představa...“

Vzduch se chvěl zpěvem cikád a voněl nočními květy, zdálky šumělo moře, jehož vlny se rozbíjely o skalnaté útesy normanského pobřeží. Pavel měl na krátkou chvíli pocit, že zůstal jediným člověkem na světě. A do určité míry tomu tak skutečně i bylo. Obzor, který se otvíral před jeho budoucností, jak ho svým vnitřním zrakem viděl, byl zcela prázdný. Pustý, nezabydlený nikým, kdo by na něj čekal, kdo by po něm toužil. Nebyl zde jediný záchytný bod, k němuž by chtěl a mohl směřovat.

Moře zdálky šumělo, vzduch voněl nočními květy a chvěl se zpěvem cikád a Pavel se té temnoty zlomeným hlasem zeptal: „Kde jsi, Patricie, kde jsi, když nechceš být se mnou?“

Kdyby věděl, že Patricie právě usíná v náručí jiného muže a na něj ani nevzpomene, cítil by se ještě hůř...

Kapitola prvá

O niekoľik mesíců dříve...

„Měl bys něco proti tomu, kdybychom strávili letos dovolenou ve Francii?“ V Patriciině hlase zazněla jasně patrná nervozita. Dobře totiž věděla, že Pavel zemi galského kohouta v lásce nikdy nějak zvlášť neměl, navíc se mu ale opravdu nechťelo vydávat peníze za něco tak zbytečného, jako je dovolená.

Pavel zvedl hlavu od jakýchsi výkresů, které intenzivně studoval, a se zmateným výrazem se na Patricii podíval.

„Cože jsi říkala?“

„Jestli bys měl něco proti tomu, kdybychom strávili letos dovolenou ve Francii...“ opakovala Patricie ještě nervózněji. „Na jaře budu promovat a paní profesorka mně nabídla, abych se v létě zajela podívat na INALCO.“

„Kamže prosím?“ Pavel evidentně netušil, o čem je řeč.

„Na Institut National des Langues et Civilisations Orientales...“ Na Patriciině francouzštině by chybu nejspíš nenašel ani rodilý Pařížan.

„Na jaký orient?“ Pavel se chytil jednoho z mála slov, jimž porozuměl.

„Na ten institut, který se zabývá studiem a výukou východních jazyků. Sídlí v Paříži, a jak si asi vzpomeneš,“ řekla Patricie se zjevným sarkasmem v hlase, „strávila jsem tam loni měsíc na stáži.“

„Jo, tohle... A co tam chceš dělat? Vždyť už budeš mít po promoci, takže se s tím nebudeš muset otravovat.“

„Pro mě to ale není žádné ‚otravování se‘,“ bránila se Patricie. „Víš, jak je pro mě francouzština důležitá. A zrovna

včera mně došel mail od paní profesorky, kde mi píše, že by se v INALCO pro mě možná našlo něco hodně zajímavého.“

Pavel si povzdechl. Samozřejmě, že dobře věděl, že Patricie strávila loni na podzim měsíc v Paříži. Koneckonců se mu toho o svém pobytu napovídala dost a dost. Až ho z toho hlava brněla. Na Patricii – vždycky měla raději, když ji říkal „Patricie“ než „Patriko“ – mohl dokonale platit ten prastarý vtíp o ženách. Žít s ní, bylo sice těžké, bez ní to ale bylo ještě horší.

„No dobře, ale co si od toho slibuješ?“

„Nevím, ale prostě bych ráda do Paříže, budu mít po promoci, paní profesorka mě tam zve a píše něco o nějaké příležitosti. Já myslím, že to je více než dost,“ ohradila se Patricie nedůtklivě. „Kromě toho pojedete v srpnu do Francie i Lenka, moje sestra, na divadelní festival v Avignonu. Tak mě napadlo, že bychom to mohli napláňovat tak, že bychom si z Paříže udělali ještě výlet na jih, podívat se tam na ni...“

Pavel se zadíval na štíhloučkou, zlatovlasou Patricii, které se teď mezi obočím rýsovala hněvivá vráska, a znovu – jako vždy – pocítil nával touhy. Rozumově si uvědomoval, že to, po čem teď touží nejvíce, není řešení v žádném případě ideální. Právě totiž narazili na problém přímo zásadní, s kterým si občas – někdy společně, někdy každý zvlášť – lámali hlavu. Totiž jaká bude jejich společná budoucnost. Rozumově si to uvědomoval, jenže teď už rozum jeho jednání a konání neovládal.

„Pojď ke mně,“ zašeptal a vztáhl k ní ruce.

Patricie polkla a bylo vidět, že se vzrušení zmocňuje i jí. Ještě ho ale na chvíli dokázala přemoci. „Tak jak to bude s tím naším výletem?“ zeptala se.

„Pojď nejdříve ke mně, potom budeme mít dost času si o tom popovídat!“

„Kdy potom?“

„Prostě potom, jako vždycky...“

„Tak to skončí pokaždé,“ povzdechla si Patricie, bylo na ní ale vidět, že její rozhodnost je již značně podlomena.

„Viš, že máme málo času a že by bylo škoda ho nevyužít...“

Tak jako vždy o víkendech seděli v Pavlově pokoji, na stole stála láhev vína a v rohu místnosti je lákala rozestlaná postel.

„Za pár hodin mně zase odjedeš, a já budu muset týden čekat. A víš, že to čekání nesu těžce...“

„Taky je mi bez tebe v Praze smutno a taky mně chybíš,“ přikývla Patricie hlavou, „stejně bych byla ale ráda, kdybychom se teď dokázali dohodnout aspoň na tom, že pojedeme v létě společně do Paříže.“

„Takže ty by sis chtěla povídat? Jenom povídat? Opravdu nemáš chuť na nic jiného?“ usmál se Pavel.

„To víš, že mám chuť na něco jiného, na tebe!“ vydechla Patricie. „Tak to nezdržuj a slib mně, že si v létě spolu vyjedeme do Francie!“

„Jenom za jedné podmínky!“ odpověděl pevně Pavel. „Na podzim se potom vezmeme.“

„To je ale hloupá podmínka!“ usmála se Patricie. „Co bys tedy chtěl raději... Mě, a nebo svatbu?“

„Chci obojí. Všechno ale pěkně popořádku. Teď chci tebe... A svatbu až na podzim!“

„A v létě spolu pojedeme do Paříže!“

„Když jinak nedáš... V žádném případě ale nebudu jíst žáby.“

„Tak to ti, myslím, slíbit můžu určitě...“

V okamžiku, když mu ruce sklouzly z jejích pevných, napjatých prsou, lákajících ke stisku, k útlému pasu, ho napadlo, že tu svatbu vlastně zamluvili, aniž by mu cokoliv slíbila. Pak ale zapomněl na vše...

Zpuchřelými dřevěnými žaluziemi se prodíralo odpolední slunce. V pokoji bez klimatizace bylo prakticky nedýchateľno, zdálo se ale, že ani srpnový žár nedokáže utlumit hektický život Paříže. Aspoň to dokazoval až sem doléhající hluk z rušného bulváru de Clichy, na němž, kousek od světoznámého šantánu v Moulin Rouge, stál hotel Chat Noir, v němž se teď Pavel ukrutně nudil.

Pravdou sice bylo, že žáby jíst nemusel, to ale považoval za jediný klad svého pobytu v tomto nikdy nespícím městě. Zamyšleně usrkl trochu červeného vína z plastového kalíšku, původně určeného na čištění zubů, a snažil se zrekapitulovat všechna ta „utrpení“, jimiž musel do téhle chvíle projít.

Nejhorší bylo to, že snad všichni muži, které tu potkali, Patricii svlékali očima. A zdálo se, že jí to vůbec nevadí! Dokonce právě naopak. Byla ochotna dát se do řeči s kým-koliv. Od černého recepčního, přes prodavače sendvičů až po nadháněčku nevěstince, skrývajícího se v sousedním bloku. Špatné bylo, že Pavel vůbec netušil, o čem se s nimi baví. Musel ale uznat, že v případě nadháněčky to mělo jeden kladný dopad. Od okamžiku, kdy si s ní Patricie popovídala, byl Pavel vyřazen z jejího seznamu potenciálních „klientů“, takže už ho nechytala za rukáv, kdykoliv vyšel ven, a nesnažila se ho, slibujíc kdovíjaké rozkoše, zatáhnout za zaprášený závěs, který odděloval vchod podniku, v němž byla zaměstnána, od rušné ulice.

Když se Patricie zeptal, co té vyžilé vyhublé ženštině oblečené do odřených černých džinsů a černého trička bez rukávů řekla, jenom se zasmála. Když nedal pokoj a stále naléhal, řekla mu: „Vylíčila jsem jí, jak jsi lakomý, a taky jsem se jí zeptala, jestli si opravdu myslí, že když jsem tady s tebou já, potřebuješ hledat ještě nějaké jiné ženské...“

Pavlův pohled padl na kousek turistického salámu. V hor-ku se opotil, takže kdysi bílé skvrnky tuku zprůhledněly.

Rozhodně nelákal k zakousnutí, a totéž se týkalo i okoralého kousku chleba.

„To by snad byly lepší i ty žáby,“ povzdechl si, ale pak se otrásl odporem. Vzpomněl si totiž na další zážitek, bez něhož by se docela rád obešel. Patricie ho hned první večer – poté, co strávil hodinu tím, že hledal místo na zaparkování, a jen taktak se stihl osprchovat a oholit – vytáhla kamsi do Latinské čtvrti, kde mu v jakémsi hlučném bistru objednala cosi, co znělo jako ‚lemûlmarinijér‘. Když se jí nesměle zeptal, cože to vlastně bude, řekla, že se má nechat překvapit.

V okamžiku, kdy se před ním objevil otlučený kotlík naplněný pootevřenými škeblemi, pochopil, že se zase nechal nachytat. Chuť sice nebyla nejhorší, těžko se ale dokázal vypořádat s tím, že Patricie, ta sladká a elegantní Patricie, vytahuje oslizlé skořápky rukama, odtrhává je od sebe a rosolovitá tělíčka bezostyšně a jaksí lascivně vysrkává.

„Já se vždycky učil, že v restauraci se má jíst slušně,“ pokusil se ji napomenout.

„A co se ti nelíbí?“ výraz naprostého nepochopení v jejích očích zjevně nebyl hraný ani v nejmenším.

„Slušně, to znamená příborem!“

„Tak to zkus!“

Poté, co si vyklopil kotlík do klína, čímž si získal pohrdavý úšklebek od číšníka, pochopil, že Patriciin způsob byl mnohem rozumnější.

Dolil si víno a vyhlédl z okna. V protějším domě – vzdáleném jenom pár metrů, takže všichni odtud jim viděli do oken stejně tak dobře jako oni jim, jak si se znechucením uvědomil – zahlédl malého černošského chlapce. Už ho tam spatřil víckrát; někdy se díval jenom tak na televizi, jindy si hrál s velkým plastovým autem. Teď si našel zcela novou zábavu. Vykláněl se z okna a pokřikoval na lidi. Najednou se zadíval přímo jeho směrem.

„Bon jour, monsieur!“ zakřičel a nadšeně zamával.

„Bon jour,“ odpověděl Pavel, čímž vyčerpал značnou část své francouzské slovní zásoby. Dále už uměl říct jenom „merde“, což v danou chvíli příliš vhodné nebylo, a „je t'aime“, což bylo pokud možno ještě nevhodnější.

Černoušek ale Pavlovu reakci evidentně považoval za souhlas s navázáním konverzace. Aspoň to dokazoval příval francouzských slov, která na Pavla vychrlil.

Pavel nešťastně pokrčil rameny. Měl děti rád, opravdu moc rád, a mezi jeho velké sny patřily děti, které jednou bude s Patricií mít, vyžadoval ale, aby jim rozuměl a aby ony rozuměly jemu. Což byl v danou chvíli požadavek zcela nespílnitelný. Pokusil se proto černouškovi odpovědět anglicky, teď ale zase zcela nechápavě zareagovalo dítě. Zkusmo aspoň zamával, dítě ale – zjevně zklamáno neschopností toho velkého bílého kolohnáta – na něj vyplázlo jazyk.

„Tak to mám za všechno,“ povzdechl si Pavel nahlas.

„Copak, mon cher Paul, na co si zase stěžuješ?“ ozvalo se náhle za ním. V rámci pokusů popovídat si s drzým černouškem úplně přeslechl, že se Patricie už vrátila.

„On si začal,“ postěžoval si jí s ukřivděným výrazem.

„Kdo, prosím tě?“ zeptala se udiveně Patricie.

„Tamten malý drzý kluk naproti. Něco na mě pokřikoval, a když jsem mu nerozuměl, tak na mě vyplázl jazyk!“

Patricie přistoupila k oknu, zamávala černouškovi a cosi na něj zavolala.

Chlapec nadšeně odpověděl a za chvíli na sebe s Patricií vesele pokřikovali. Pavlův pocit pátého kola od vozu se tím ale jenom prohloubil.

Po chvíli Patricie znovu zamávala a otočila se do pokoje.

„Jmenuje se Jacques a je teď sám doma, protože tatínek je v práci a maminka musela někam odejít. Zítra pojedou k moři...“ Po chvíli ještě dodala: „Chodí do druhé třídy.“

Pavel neutrálně pokrčil rameny. Sice skutečně obdivoval Patriciiny jazykové schopnosti, teď se kvůli nim ale cítil ještě zahanbenější. „Jak jsi dopadla?“ zeptal se proto raději místo toho.

„Docela dobře,“ odpověděla rychle Patricie, „vždyť ti budu o všem vyprávět. Teď bychom se ale měli rozhodnout, co podnikneme se zbytkem dne.“ Na dívce byly vidět jakési podivné a pro ni netypické rozpaky, jak si Pavel s údivem uvědomoval. Netušil ovšem, čemu je má připisovat, takže se rozhodl se tím nezabývat. Prozatím.

„A co bys chtěla dělat?“ zeptal se místo toho. „Já jsem tady docela spokojený, a teď, když ses konečně vrátila, nám už nic nechybí. Maximálně bych skočil přes ulici do supermarketu koupit ještě jednu láhev vína.“ Supermarketem myslel prodejnu řetězce Monoprix, která nabízela víno – a to velmi kvalitní víno, jak musel neochotně uznat – za skutečně neuvěřitelné ceny.

„A to by ti tentokrát nevadilo, že vydáváme zbytečně peníze?“ zeptala se ho Patricie s šibalským úsměvem, byť trochu unavenějším než obvykle.

„Měla jsi pravdu... Být v Paříži, a nedat si víno, to by byla jenom polovina zážitku.“

„A jaká by podle tebe měla být ta druhá polovina?“ zeptala se pobaveně Patricie.

„Když budu mít víno a tebe, bude zážitek úplný,“ odpověděl Pavel pevně. „Je tedy pravda, že tuhle kombinaci bych si mohl dopřát i v Liberci, a přišlo by to mnohem levněji, na druhou stranu ty bys nebyla tak spokojená. A to už jsem zjistil dávno, že když jsi spokojená ty, budu na závěr spokojený i já.“ S potěšením zaregistroval, jak se tentokrát dívka půvabně začervenala.

„Já se budu snažit, abys byl co nejspokojenější,“ slíbila mu mnohoznačně. „Teď bych si ale přece jenom chtěla ještě trochu užít Paříže. Co bys říkal na procházku?“

„Žádné mušle?“ zeptal se podezřívavě.

„Žádné!“ slíbila ochotně.

„Žádné žáby?“

„Rozhodně!“

„Žádné povídání si s Pařížany, kteří se ti budou dívat do výstřihu?“

„To už ti tedy slíbit bohužel nemůžu. Co mám dělat s tím, když se dívají tam, kam se dívat chtějí? Můžeš si ale říkat, že oni se mohou jenom dívat, zatímco ty na tom budeš večer mnohem mnohem lépe!“

„To se mně líbí! Takže ještě jeden slib. Do deseti budeme v posteli!“ nařídil Pavel nekompromisně.

„Do půlnoci, tatínku, prosím!“ Patricie se zahihňala a zatvářila jako sedmnáctiletá puberťačka, která se pokouší přesvědčit přísného otce, aby jí dovolil pozdější návrat z diskotéky. V jejím veselí zazněl opět jakýsi rušivý tón, na nějž ale Pavel nezareagoval.

„Do jedenácti!“ vžil se místo toho okamžitě do hry. „A když se jenom o minutu opozdíš, budeš mít celý zítřek domácí vězení. Zůstaneš v pokoji a já tě tu budu hlídat!“

„Do půlnoci, prosímprosímprosím,“ zadrmlila Patricie. „Já potom na tebe budu móóóc hodná!“

„Je ti ale jasné, že když na mě nebudeš opravdu moc hodná, tomu domácímu vězení neutečeš. A k tomu ti navíc ještě schovám všechny šaty!“

„Opravdu všechny?“ zatvářila se Patricie jakoby vyděšeně.

„To si piš,“ triumfoval Pavel. „A navíc i všechno prádlo!“

„Tak dobře,“ přikyvovala jakoby smířeně Patricie. „Uvidíš ale, že budu opravdu hodná, takže mě nebudeš muset trestat.“

„To ale rozhodnu já!“

Stejně mám ale štěstí, uvažoval Pavel samolibě, zatímco je dýchavičný výtah svážel do malinkého suterénu s recepcí. Jsem v Paříži, ve městě, které snad bylo postaveno pro milence, s krásnou ženskou, které se to se mnou zjevně líbí. A pokud půjdou obchody tak, jak se to zatím rýsuje, ty peníze, které to stálo, budu mít brzy zase zpátky.

„Na co myslíš?“ zeptala se ho Patricie, kterou zaujal jeho spokojený výraz.

„Že to nakonec není zase až tak špatná dovolená,“ odpověděl jí Pavel. „Ty se tu cítíš dobře, já to tu jsem schopen vydržet, víno je vynikající a musím uznat, že v noci jsi na mě opravdu hodná. Až se za pár dnů vrátíme, budeme mít na co vzpomínat.“

„Hmmm...“

„Copak, nelíbí se ti něco?“

„Ne, nic... všechno je v pořádku...“ Patricie se odmlčela, za chvíli ale pokračovala: „Víš ale, že se sem budu chtít a potřebovat vrátet... A to dost často...“

„Já ti rozumím. Prostě se ti tu líbí, to ale nic nemění na tom, že budeme mít dost a dost práce doma. Zařídit si byt, ty si budeš muset najít nějakou práci, na podzim svatba a pak bychom měli začít plánovat nějakou tu rodinu...“

„Hmmm...“

Pavla znovu napadlo, že Patricie reaguje trochu jinak, než jak by očekával. Protože ale výtah zrovna se skřipěním zastavil, neměl čas na to reagovat. Navíc se zdálo, že ani Patricie nemá chuť v hovoru na dané téma pokračovat.

Rušná ulice je přivítala ještě větším dusnem, než Pavel očekával. Proudící davy lidí se valily oběma směry, všechno hlučelo a chvělo se hektickým kvasem. Patricie pokynula u vstupu do erotického podniku své známé, která se vzhledem k tomu, že nemohla očekávat žádný obchod, zklamaně stáhla dovnitř, a potom jako obvykle nahlédla do výlohy vedlejšího

soukromého Muzea erotiky. Podivné přístroje, jimiž si muži či ženy měli vyvolávat pocit slasti bez přítomnosti partnera, vypadaly skutečně zajímavě, Pavel ale dost pochyboval o tom, že by byly použitelné i prakticky. „Pojď dál,“ zatahal Patricii za ruku.

„Počkej!“ vyškubla se mu dívka a nevěřicně se zadívala na židli, v jejíž přední části se otáčelo kolo se sametovými jazýčky.

„Myslíš, že to funguje?“ zeptala se Pavla.

„Nevím, nezabývám se tím. Pojď už pryč, všichni se na tebe dívají, jak si tu ty sprošťárny prohlížíš!“

Patricie se udiveně rozhlédla kolem sebe. Ani v nejmenším se nezdálo, že by její zájem o vystavené „exponáty“ vzbudil jakoukoliv pozornost. „Nepřeháněj, všem je to přece úplně jedno...“

„Mně to ale není jedno! Prostě to nemám rád.“

„Toho jsem si tedy opravdu nevšimla!“ ušklíbala se Patricie.

„Počkej, tak to nemyslím. Jsou věci, které lidé spolu dělají doma, v posteli, kde na ně nikdo nevidí, a jsou věci, které se vystavují. A mezi tím je obrovský rozdíl!“

Pavlovo svaté rozhořčení Patricii jako obvykle pobavilo. Již dávno si zvykla na jeho dvojí tvář – tu pruderní na veřejnosti, a naopak až chlípnou v soukromí. „No dobře, dobře, snad nebude hned tak zle... Stejně by mě zajímalo, co ještě dalšího vystavují uvnitř. Třeba bychom se tam poučili...“

Pavel nechal Patriciin návrh bez odpovědi a místo toho ji táhl dále. Klid ale nenašel. Tato část Paříže představovala centrum sexuálního průmyslu města nad Seinou, takže co chvíli procházeli kolem výloh prodejen s nejrůznějšími erotickými pomůckami, zaprášených vchodů do obskurních šantánů, schlíple visících plastových závěsů, oddělujících ulici od videopůjčoven s oddělenými kabinkami, a dalších podobných podniků.